

Vázlat Mandabokor 2022. január 23.

1. János 3. 10-12.

„Erről ismerhetők meg az Isten gyermekei és az ördög gyermekei: aki nem cselekszi az igazságot, nem az Istentől van, és az sem, aki nem szereti a testvérét. Mert ez az az üzenet, amelyet kezdettől fogva hallottatok, hogy szeressük egymást; nem úgy, mint Kain, aki a gonosztól volt, és meggyilkolta a testvérét. És miért gyilkolta meg? Mert az ő cselekedetei gonoszak voltak, a testvére cselekedetei pedig igazak.”

IMÁDSÁG

Drága Mennyei Atyánk! Te mindent tudsz, mindent láatsz, ami ezen a világon történik. Olyan sok mindent szerettünk volna a hátad mögött elrejtteni, érzelmeinket, tetteinket, vagy éppen a meg nem cselekedett dolgaikat.

Magasztalunk azért, hogy bár mindent tudsz rólunk, mégis Te szeretsz a legjobban bennünket.

Ismered a terheinket, számon tartod örömünket és bánatunkat egyaránt.

Kérünk Tőled ma tisztán látást.

Urunk segíts megérteni igédet, világosítsd meg elménket, nyisd meg szívünket. Légy velünk itt ma ezen az alkalmon, engedd éreznünk jelenlétedet.

ÁMEN

Drága Gyülekezet Drága Testvérek!

Ennek a levélnek a keletkezési oka valószínűleg az, hogy a gyülekezet tagjainak egy csoportja elszakadt a gyülekezettől, mert más tanítást követett. Ezek tagadják, hogy Krisztus testté lett, azaz valóban emberré lett. Nem akarják igaznak elismerni, hogy Isten Fia azonos a földi, szenvedő és meghalt Jézussal. Ők úgy gondolták, hogy ők, Istentől születtek, ezért már büntelenek. János erősen szembeszáll ezzel a véleménnyel, és mind az evangélium, mind a levelek tartalmában két alap gondolatot kap hangsúlyt:

1. Csak az, aki megvallja, hogy Jézus a Krisztus, tehát hogy Isten Fia valóban emberré lett, és a bűnök váltságáért halt meg, az van valóságos közösségben Istennel.
2. Az Istennel való közösségnek a keresztyén testvérek iránti valóságos szeretetben kell megnyilvánulni.

Isten gyermekei. Kik tehát az Isten gyermekei? Mi mindannyian – akik most eljöttünk erre az IT-re, mi Isten gyermekei vagyunk? De legalábbis annak valljuk magunkat. És az ördögnek is vannak gyermekei? (igénk alapján) Tehát, vagy az Istené, vagy az ördögé vagyunk? Nos, ezt a kérdést fogjuk ma megvizsgálni. Lehet, hogy néhányan megbotránkoznak, mert mit kell ezen vizsgálni? Olyan egyértelmű. Mi Isten gyermekei vagyunk, és kész. De tényleg egyértelmű?

Tudjuk, hogy a bűn cselekvése Isten ellen való lázadás. Jézus Krisztus azért jelent meg a földön, hogy eltávolítsa a bűnöket az ember életéből. Ő büntelen volt, és akik Vele közösségben vannak, nem követnek el vétkeket. A hívő ember, aki újjá született, azért nem vétkezik tudatosan, mert új lényét – t.i hívő voltát – meghatározza az isteni eredet. Ezért a jó

vagy rossz cselekvés különbözteti meg Isten gyermekeit, és azokat, akiknek lényét a láthatatlan gonosz hatalma hatja át. Vagyis az ördög gyermekei.

Az biztos, hogy Krisztus közösségében egészen szabadok vagyunk a bűntől, mert Vele mindig a megbocsátás hatálya alatt élünk. Ez mélyen igaz, és a keresztyén ember életében a legvigasztalóbb, legfelemelőbb örömhír, soha meg nem fakuló drága igazság.

De, az Isten-gyermekség nem önmagától ható állapot, amelyben megpihenhetnénk, elpunnadhatnánk, hanem a bűnök legyőzésének állandó feladatát rejt magában. Ebben az értelemben lesz az erkölcsi vétkek kerülése Isten gyermekeinek ismertető jele.

Az ördögtől lenni, az ember bűnös állapotát fejezi ki.

A Krisztusba vetett hit döntésével lesz az embernek új kezdete, Istentől való eredete. A jelenlegi helyzetükből Jézus Krisztus által léphet ki az ember. Jézus hívása mindenkihez szól.

Az igazságosság bizonyítja Isten családjába tartozásunkat, ez pedig elválaszthatatlan a szeretettől. Isten, aki világosság, egyszeremind szeretet is. A szeretet igazságossággként nyilvánul meg másokkal való kapcsolatunkban. Elsősorban nem érzélem, hanem akaratlagos cselekvés. Az a szeretet, amely csak érzés, az haszontalan. Egyetlen házasság sem maradhat fenn csak érzések alapján. A szeretetnek törődésben, részvételben, kemény munkában és hűségben, nagylelkűségben és hosszútűrésben kell kifejeződnie. Ez a szeretet az, amely nélkül nincs jogunk Isten gyermekeinek nevezni magunkat.

Az Istentől származó hívó ember ismertetőjele és életvitelének legfontosabb eleme a szeretet.

Azt gondolom, templomba járó, igehirdetést hallgató, bibliát olvasó gyülekezet vagyunk, biztosan sokan fűjják kívülről az I. Korinthus 13-at, a „Szeretet himnusza”-ként ismert igazszakaszt. De vajon milyen gyakran vizsgáljuk meg a bennünk lévő szeretetet ezeknek az igeverseknek a tükrében? Elevenítsük fel:

I. Korinthus 13. 4-8 verseket:

A szeretet türelmes, jóságos; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat. Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.

Szóval: ilyen a bennünk lévő szeretet?

végül pedig: ***A szeretet soha el nem múlik.***

Sokan azt hiszik, hogy az Isten nélkül élő ember is ugyanúgy tud szeretni, mint a hívó ember. Ez azonban nem így van. A Szentírás szerint ez két különböző szeretet. Ha nem Istenben szeretjük egymást, és nem teszünk meg mindent a másik üdvösségéért, és azért, hogy ő is Isten dicsőségére tudjon élni, akkor bármit tehetünk, nem ér semmit, hiszen a legfontosabbat nem adtuk meg neki, amire szüksége van. Olyan, mintha találkoznánk egy éhező emberrel, és szeretetből új ruhát, új cipőt vennénk neki, színházba is elvinnénk, meg vidámparkba, csak éppen enni nem adnánk neki. A Szentírás szerint az életnek kenyerére –

Jézus Krisztusra – van szüksége minden embernek, s ha ezt nem adom meg neki, akkor az élet lehetőségétől fosztom meg. Ez nem szeretet, hanem kegyetlenség.

Beszélnünk kell azonban arról is, hogy sokszor nagyon kínos dolgokat kell felvállalnunk – szeretetből. Amikor egy családban valaki, akit nagyon szeretünk, helytelenül él. Sokféle példa van erre, most egy egyszerű példát mondanék: készülés közben jutott eszembe; egy volt kolléganóm mesélte, hogy a testvérének a lánya nagyon kihívóan öltözködik, kihívóan festi magát. Ezzel a külsővel – borítékolható volt – hogy rossz társaságba fog keveredni. Azoknak a fiatal embereknek az érdeklődését kelti föl, akiknél ez az értékrend. És a szülő elfogult, ő pedig nem beszél erről, mert nem akarja megbántani a sógornőjét. Nem akarja, hogy megharagudjon. Sok élettársi kapcsolatot, amikor nem teszünk szóvá, mert boldog az illető. Nem akarom megbántani, nem akarom, hogy ne legyen boldog. Ne tévesszük össze a kritikával. Nem arról beszélek, hogy megkritizálom a másik külsejét, vagy életmódját. Érezzük meg ebben a másik iránti mentő, óvó szeretetet. Vagy hiányzik belőlünk annak képessége, hogy szeretettel tudjam a másikat rávezetni, hogy helytelen a magatartása? Kérjünk ebben vezetést az Úrtól. (Nátán és Dávid példája: Nátán milyen szép történettel vezette rá Dávidot bűnére, - te vagy az az ember – és Dávid nem megsértődött, hanem térdre hullt Isten előtt)

Az alapvető testvéri üzenet így hangzik: „szeressük egymást”. Az „egymást” a keresztyén testvért jelenti.

Jézus Krisztus mondja:

Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást. (János 13. 34.) Megváltónk magát állítja elének példának. Tudunk mi ilyen Krisztusi szeretettel szeretni?

Továbbá:

„szeresd felebarátodat” legalább annyira, mint amennyire magadat szereted, mert az önszeretemben nagyon elmerülünk, a felebaráti szeretetért kevesen buzognak. Krisztus az önszeretet megemlékezésével nem önimádatra akar bennünket buzdítani, hanem a felebaráti szeretet mértékét akarta meghatározni.

Azt mondtuk, hogy a szeretet elsősorban nem érzelem, hanem akaratlagos cselekvés. A szeretet lényege a másik emberen segítő áldozatos tett. Tett, tehát elsősorban nem érzelmi megnyilatkozás. A szív érzései, a megható szavak, még nem szeretet. Akkor igazi a szeretet, ha követi áldozatos cselekvés, olyan tettek sora, melyekben a saját életünkből adunk a másik embernek. Áldozunk időt, erőt, kényelmet, egészséget, anyagiakat, ha kell, magát az életet. Mindezt segítően, vagyis annak javára, akit szeretünk. Nem csupán saját jóleső érzésünkért, örömünkért, elégedettségünkért, (egy-egy jócselekedetünk után milyen büszkék tudunk lenni) mint az önös szeretetnél, hanem azért, hogy a másinak jobb, szebb, boldogabb legyen az élete. Ennek megvalósulási formája azért változik a korról. Szülő és gyermek, férj és feleség, a mai időkben kicsit más, mint régen. Egy igazi apa ma másképpen bánik kamasz fiával, mint 2000 évvel ezelőtt a rómaiaknál. vagy a mai nők, sokkal önállóbbak, mint a középkorban. A szeretet gyakorlásának lépést kell tartani a társadalom fejlődésével, az életviszonyok változásával.

Pál Apostol a 2. Timóteus 3. 2-ben elkezdte felsorolni, hogy az utolsó időkben milyen bűnök jellemzik majd ez embereket, és első helyen említi, hogy „lesznek az emberek magukat

szerezők.” Isten arra akar rámutatni, hogy amíg önmagunk szeretete van a szívünk középpontjában, addig nem hatja át életünket a testvérszeretet. Amikor majd a szívünkben az Isten szeretete lesz a középpontban, akkor annak gyümölcse és következménye lesz az a szeretet, amely a másikkal való kapcsolatot keresi, és összeköt bennünket egymással.

Összegezzük tehát:

A szeretet a Krisztusról szóló evangéliumnak egyik fő mondanivalója. János a keresztyén hívőket egymás szeretetére buzdítja. A Krisztusban megismert szeretet Isten gyermekeinek kölcsönös szeretetében áramlik tova. Kain az ellenpélda, akinek lényét a gonosz hatotta át, így lett testvérgyilkos.

Azt mondja az Ige:

...szeressük egymást; nem úgy, mint Kain, aki a gonosztól volt, és meggyilkolta a testvérét.

Mi történt? A történetet jól ismerjük. Ádám és Éva 2 fiúgyermekéről van szó, két testvérről. Ábel juhász lett, Kain pedig földművelő. Kain áldozatot vitt az Úrnak a föld gyümölcséből, Ábel pedig az elsőszülött bárányokból. Az Úr rátekintett Ábelre és áldozatára, de Kainra és áldozatára nem. Mondhatjuk úgy is, hogy a két testvér IT-t tartott, az egyik megsértődött a másikra, irigy és féltékeny volt. Megharagudott, aztán agyonütötte. Megharagudott! Szóval a gyilkosság sokkal előbb kezdődik, mint hogy agyonütjük egymást. A gyökerei sokkal mélyebben vannak, minthogy az látható lenne.

Kain a gonosztól származott, tettei lényének ebből a minőségéből következtek. Ábel cselekedetei igazak voltak, ő Isten akarata szerint élt. Kain lényét a „gonosz” szabta meg. Az ördög gyermekeiről van ugyanis szó, akiknek tetteiből lesz nyilvánvalóvá belső hovatartozásuk, lényegbeli származásuk. Kain ezek képviselője, megtestesítője. ***És miért gyilkolta meg? Mert az ő cselekedetei gonoszak voltak,***

Hol kezdődött az, hogy az ember képes gyilkolni? Ott, amikor nem vette többé komolyan, hogy Isten az Isten, az ember pedig az ember, és a Teremtő uralkodik a teremtményein. Ő akart Istenné lenni, a maga ura akart lenni, hogy ne Isten uralkodjon rajta. Ő akar uralkodni a többiekén. Márpedig ezt nem engedte meg Isten nekünk. A teremtés után azt mondta legkedvesebb teremtményének, az embernek, hogy itt van ez a csodálatos világ, uralkodj rajta. Ott van egy hosszú felsorolás a Mózes első könyve 1. fejezetének a végén, hogy mindenben uralkodjál, amit Isten teremtett. Csak egymáson nem szabad uralkodni. Egymást védeni, őrizni kell. Hamar kiderült, hogy olyan sötét erők rabszolgája lett, amiket addig nem is ismert.

A gyilkosság gyökere tehát valamiféle sértettség, irigység, keserűség és harag. Ezeknek az a tulajdonságuk, hogy egyre jobban nőnek, ha valaki nyakon nem csípi őket. Aztán az is hamarosan kiderült, hogy az Isten elleni lázadás, a bűn, olyan, mint a lavina. Egyre jobban nő, és egyre szörnyűbb erővel rombol. A haragnak az a tulajdonsága, hogy előbb-utóbb gyűlöletté válik. Isten első kérdése ez volt Kainhoz: ***Miért gerjedtél haragra, és miért horgaszod le a fejed?*** E mögött az a nagy szellemi hatalom áll, akiről Jézus olyan nyíltan és világosan beszélt. Azt mondta: az ördög emberölő volt kezdettől fogva. Mert aki haragszik az ő testvéreire - mondja Jézus -, az is emberölő.

Az első házaspár (Ádám és Éva) elszakadt Istentől, a gyerekeik már elszakadtak egymástól is. A szülők elengedték Isten kezét, a gyerekeik már kezét emeltek egymásra. Ádámnak feleslegessé vált Isten, Kainnak már nem felesleges volt, hanem útjában volt a testvére. Aki elszakad Istentől, az biztos, hogy szembe kerül a testvérel.

Had idézzem ebből a levélből a második rész 8-ik versétől a 11-ig:

1. János 2. 8- 2. 11.

Viszont új parancsolatot írok nektek: azt, ami igaz őbenne és tibennetek, hogy múlik a sötétség, és már fénylik az igazi világosság. Aki azt mondja, hogy a világosságban van, de gyűlöli a testvérét, az még mindig a sötétségben van. Aki szereti a testvérét, az a világosságban van, és nincs benne semmi megbotránkoztató; aki pedig gyűlöli a testvérét, az a sötétségben van, és a sötétségben jár, és nem tudja, hova megy, mert a sötétség megvakította a szemét.

Azt is kérdezi Isten Kaintól:

Hol van Ábel, a te testvéred? Ha Isten ezt ma tőlünk kérdezi, hol van a testvéred, mit mondunk rá? Tényleg, hol van az, aki hozzánk a legközelebb áll? Nem biztos, hogy vérrokon, hiszen tudjuk, hogy az igében előforduló testvér kifejezés nem kifejezetten a vérbeli vagy vér szerinti testvért jelenti, lehet az egy jó barát, barátnő, vagy munkatárs is, vagy szomszéd. Hol van a házastársad? Ha itt ül melletted, vajon tudod-e, hol van, mi zajlik a lelkében? Hol van éppen a megtérés útján? Melyik szakaszán? Kivé vált melletted és miattad? Ha pedig nincs itt, akkor hol van, és ki a felelős azért, hogy nincs itt? Hol vannak a gyerekeid? Mi az oka annak, hogy a család nem együtt hallgatja az igét?

A mai ige pedig az emberi kapcsolatok rendbetételére bátorít. Minden kapcsolatunk rendben van? Ha nincs, akkor Isten arra bátorít: lássunk hozzá a rendezéshez még ma. Ő segíteni fog. Hívjuk segítségül. Gondoljunk a 2022-es éves ígére: János evangéliumából 6. rész 37-ik verse: **Jézus mondja, aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el;**

És befejezésül: Ha a gyűlölet végső soron gyilkosságban leplezi le magát, akkor a végsőkig vitt szeretet az áldozatban mutatkozik meg. A szeretet odaadja a maga életét azért, hogy egy másik élhessen. Jézus Krisztus az életét adta értünk. Nem pusztán érzés vagy érzelem volt, hanem tett, akaratlagos cselekvés, mert az Atya akaratát teljesítette – szeretetből, az irántunk tanúsított felfoghatatlan szeretetből.

ÁMEN